

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΑΔΥΝΑΜΗ

LAUREN ROBERTS

Ατροφία

ΒΙΒΛΙΟ 3

*Αρραβωνιασμένοι. Προδομένοι.
Προορισμένοι ο ένας για τον άλλον;*

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ατρόμητη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Fearless

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster, Λονδίνο 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Roberts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ: Patrick Knowles

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Loren Catana

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου: Lauren Roberts, 2025

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB. A Paramount Company

© Χάρτη: Patrick Knowles, 2024

© Εικόνας κορόνας: Tas Kyrianiou, 2024

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6162-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN ROBERTS

Ατρόμητη

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

*Για όσους είναι αρκετά ατρόμητοι
ώστε να ακολουθήσουν την καρδιά τους*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ελάχιστοι λόγοι υπάρχουν για μια συνάντηση μεταξύ δύο καλυμμένων μορφών μέσα στη νύχτα.

Όπως είναι αναμενόμενο, ο κατάλογος αυτός είναι τόσο σύντομος όσο και ανάρμοστος.

Για κάποιους, λόγος είναι ο έρωτας. Για τους περισσότερους, ο πόθος.

Ο πόθος για χρήματα. Ο πόθος για κάποιον σκοπό. Ο πόθος για εκδίκηση.

Ωστόσο, σε ορισμένες περιπτώσεις, πρώτος ο έρωτας υποκινεί αυτούς τους πόθους. Ή, μάλλον, η απώλειά του.

Αν και αυτές οι περιέργες αντιφάσεις είναι σπάνιες, είναι πάντοτε τραγικές.

Ένας άντρας γέρνει στον τοίχο, με την κουκούλα του να καταπίνει τη στωική του έκφραση.

Έχουν περάσει αρκετά λεπτά πλέον, αν και μοιάζει να τον κυριεύει ένα ξαφνικό κύμα ανυπομονησίας. Κάθε καχύποπτο βλέμμα του αρχίζει να βαραίνει τους καλυμμένους από τον μανδύα ώμους του. Γιατί βαθιά θαμμένο κάτω από αυτή την κου-

κούλα είναι ένα μυαλό που του ουρλιάζει να προχωρήσει στο έργο του, πνίγοντας επίμονα μια πολύ πιο ήπια, σχεδόν γλυκιά φωνή που του λέει να φύγει, μια φωνή που του προκαλεί πόνο. Παρ' όλα αυτά, γέρνει πιο βαριά στον τοίχο, σαν να θέλει να αγκιστρωθεί σ' αυτή τη στιγμή, σ' αυτή την απόφαση, προτού βουλιάξει αναπόφευκτα από τις συνέπειές της.

Το φως του φεγγαριού τρυπώνει από τις σχισμές στους ετοιμόρροπους τοίχους που περιβάλλουν το σοκάκι. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο αυτό τον κάνει να νιώθει άβολα, λες και τα χλομά δάχτυλα προσπαθούν να τον αρπάξουν.

Ναι, προτιμά ξεκάθαρα τον ήλιο από το ανατριχιαστικό αντίπαλο δέος του.

Η καλυμμένη μορφή ισιώνει ξαφνικά στη θέα μιας σκιάς που πλησιάζει. Η σκιά σταματά μπροστά του και μεταμορφώνεται σε κάτι πολύ πιο απτό, θνητό. Στέκονται κατά πάσα πιθανότητα πρόσωπο με πρόσωπο, αν και οι κουκούλες τους κρύβουν κάθε αναγνωριστικό στοιχείο.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;»

Αυτή η δεύτερη σκιά της μορφή έχει μια φωνή σαν χρυσάφι, πλούσια και απαλή. Διαθέτει την εξασκημένη ικανότητα να πλέκει τις λέξεις σε κάτι πολύ πιο όμορφο από το νόημα που κρύβεται πίσω απ' αυτές.

«Ως έναν βαθμό», απαντά ο πρώτος άντρας. Οι φθαρμένες μπότες του μετατοπίζονται στο κακοτράχαλο καλντερίμι, ενώ το μυαλό του εξακολουθεί να ουρλιάζει, καλύπτοντας εκείνη την ήπια φωνή που του λέει να το σκάσει απ' αυτή την ολέθρια απόφαση.

«Πολύ καλά». Η δεύτερη σκιά βάζει το χέρι στην τσέπη της. «Ελπίζω πως δε θα με απογοητεύσεις».

«Δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα».

Βγάζοντας το χέρι από τον μανδύα του, ο άντρας εμφανίζει στον ψυχρό αέρα ένα βαρύ πουγκί με νομίσματα. «Αυτό λογικά αρκεί για να εξασφαλίσεις ότι η δουλειά αξίζει τον κόπο όλων μας».

Ο πρώτος άντρας παίρνει το πουγκί, ξεροκαταπίνοντας εξαιτίας του βάρους των ασημένιων που περιέχει. «Ναι, αρκεί».

«Λοιπόν...» η μορφή χαμηλώνει τη φωνή της, «πρέπει να δείχνει αληθινό, κατάλαβες; Πείσε κι... εμένα».

Η φωνή του πρώτου άντρα είναι σιγανή. «Εντάξει».

Η μάχη στο μυαλό του μαίνεται ακόμα πιο έντονα. Όμως εκείνος έχει μάθει να αγνοεί τον συνεχή σαματά του χάους, όπως ακριβώς κάνει και τώρα. Γιατί τίποτα δεν μπορεί να τον γλιτώσει απ' αυτή τη μοίρα. Ούτε καν αυτή η πειστική, απαλή φωνή.

Μ' ένα κοφτό νεύμα του κουκουλωμένου κεφαλιού του ο ξένος αρχίζει να χάνεται σιωπηλά σε ένα σμάρι από σκιές.

«Γιατί το θέλεις αυτό;»

Η περιέργεια αναγκάζει τη διχασμένη μορφή να ξεστομίσει την ερώτηση. Περιμένοντας μια απάντηση, σφίγγει το πουγκί στο στήθος του, απολαμβάνοντας την αίσθηση της χειροπιαστής ασφάλειας που του προσδίδει.

Οι σκιές, ύπουλες όπως πάντα και πρόθυμες να κρυφακούσουν, μοιάζουν να γέρνουν προς το μέρος του.

Μια σειρά από απαλά ειπωμένες λέξεις πάνω από τον ώμο είναι το μόνο που απαντά ο άντρας. «Κάθε βίαιη πράξη γεννιέται από αγάπη».

Αυτή και μόνο η αντίληψη φέρνει κοντά ακόμα και τους πιο απίθανους συμμάχους. Ακόμα και κουκουλωμένοι και καλυμμένοι από σκιές, αυτοί οι δύο ξένοι δεν έχουν νιώσει ποτέ άλλοτε τόσο εκτεθειμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ΠΕΪΝΤΙΝ

Μια σταγόνα αίμα πιτσιλίζει το πάτωμα, λερώνοντας το πεντακάθαρο μάρμαρο κάτω από τα τρεμάμενα πόδια μου.

Κοιτάζω την πορφυρή κηλίδα, με τ' αυτιά μου να βουίζουν και την όρασή μου να θολώνει.

Μέλι. Είναι απλώς μέλι.

Κόκκινα ρυάκια κατεβαίνουν κατά μήκος του ποδιού μου και η ροή τους είναι αρκετά γρήγορη ώστε να με κάνει να ταλαντεύομαι στις φτέρνες μου. Ή ίσως είναι η αργή συνειδητοποίηση της μοίρας μου που κάνει την Αίθουσα του Θρόνου να γυρίζει σαν την ασάλινη ταινία που στραγγαλίζει τον αντίχειρά μου... Ανοιγοκλείνω τα μάτια κατά το γυαλιστερό πάτωμα, παρατηρώντας τη μορφή ενός κοριτσιού που αντανakλάται προς το μέρος μου. Το πρόσωπό του είναι λερωμένο με χρώμα, τα μάτια του στοιχειωμένα από ένα μέλλον που ακόμη δεν έχει δει και ουδέποτε πίστευε ότι θα δει. Ασημένια μαλλιά πέφτουν στους ώμους του κοριτσιού, εξίσου χλομά με το ιδρωμένο πρόσωπο στο οποίο κολλάνε. Ταλαντεύεται, όπως θα έκανε κανείς αν στεκόταν στα παπούτσια ενός αγαπημένου προσώπου. Τα χέρια του είναι δεμένα με χειροπέδες πίσω από την πλάτη του, με το αίμα να τρέχει από το σκισμένο δέρμα του.

Είναι ράκος. Κατατρεγμένη.

Σύντομα θα γίνει νύφη.

Μα αυτό δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Του στέρησα τα πάντα. Και θα με σκοτώσει γι' αυτό. Έτσι πρέπει να κάνει.

Ξαφνικά νιώθω το στήθος μου να σφίγγεται υπερβολικά και μου κόβεται η ανάσα εξαιτίας της πλημμύρας από λέξεις που καταπινώ. Γιατί ο θάνατος είναι η μοίρα για την οποία προετοιμάζομαι όλη μου τη ζωή – το πεπρωμένο που μου αξίζει. Το νιώθω στα λερωμένα δάχτυλά μου που θα στάζουν για πάντα το αίμα άλλων ανθρώπων, στο Κ που είναι χαραγμένο πάνω από την τρεμάμενη καρδιά μου ώστε να με στιγματίζει ως αδυναμία.

Ο Θάνατος είναι η μόνη σταθερά στη ζωή μου, σαν ένας παλιός φίλος που μετατρέπει κάθε σκοτεινό μου μυστικό σε όπλο. Με αποκαλεί αδύναμη και το μόνο που ακούω είναι Κοινή. Με αποκαλεί καταδικασμένη και το μόνο που ακούω είναι μια ειλικρινής υπόσχεση. Το δικό του χέρι είναι αυτό προς το οποίο απλώνω τα ματωμένα δάχτυλά μου γιατί υπάρχει παρηγοριά στην εγγύτητά του.

Τώρα δεν υπάρχει τίποτε άλλο παρά μόνο το βούισμα στ' αυτιά μου και αυτή η εκκωφαντική ησυχία του άγνωστου.

«Πείντιν».

Η στάση μου σκληραίνει, όπως και των απειλητικών μορφών που με περιβάλλουν. Θα μπορούσε κάλλιστα να με αποκαλέσει προδότρια. Δολοφόνο. Μια Κοινή που αποδυναμώνει το βασίλειό μας από Ελίτ. Γιατί αυτά είναι τα μόνα ονόματα με τα οποία με γνωρίζει αυτή η Αυλή. Τα μόνα ονόματα που έφτυνε ολόκληρη η Ύψια ενόσω με περιέφεραν προς τον βασιλιά τους. Με απλά λόγια, συνοψίζουν την ασημαντότητα της σύντομης ύπαρξής μου.

Τα μάτια μου ανασηκώνονται αργά από το μοτίβο που έχει ζωγραφίσει το αίμα μου στο πάτωμα.

Μέλι. Είναι απλώς μέλι.

Γυαλισμένα παπούτσια στριμώχνονται στο οπτικό μου πεδίο, με τη μαύρη λάμψη τους να διαχέεται στο εξίσου σκούρο παντελόνι παραπάνω. Το βλέμμα μου σκαρφαλώνει στο εφαρμοστό ύφασμα και σε κάθε ραφή που κρύβει το στιβαρό κορμί στο εσωτερικό του. Οδηγώντας τη ματιά μου προς τα πάνω, το βλέμμα μου συναντά την αγκράφα της ζώνης του, προτού μεταπηδήσει στο κουτί που κρατά αθώα στην υψωμένη παλάμη του. Ξέρω τι βρίσκεται στο εσωτερικό αυτής της βελούδινης θήκης, το βλέπω να γυαλίζει με την άκρη του ματιού μου. Κι όμως, δεν του ρίχνω ούτε ματιά, λες κι έτσι θα εμποδίσω τον αστραφτερό κρίκο και δε θα περάσει αναπόφευκτα στο δάχτυλό μου.

Ακόμα ψηλότερα βρίσκεται το τσαλακωμένο πουκάμισό του. Ακολουθώ κάθε κουμπί, ώσπου το βλέμμα μου καταλήγει στη βάση του λαιμού του και στον γαϊκά που τον περιβάλλει. Ακόμη δεν τον έχω κοιτάξει κατάματα από τη στιγμή που η κατάδικη μου ξεπήδησε από τη γλώσσα του.

«Θα γίνεις η σύζυγός μου».

Είναι σαν να έχω γυρίσει πίσω στις Δοκιμασίες και στο εξίσου απαιτητικό παιχνίδι προσποίησης που τις συνόδευε. Ούτε τότε άντεχα να τον κοιτάζω, εκτός κι αν ήθελα να δω να μου αντιγυρίζει το βλέμμα ο βασιλιάς.

Ωστόσο, σκότωσα τον άντρα που κάποτε έβλεπα να αντανακλάται στο πράσινο βλέμμα του γιου του. Ο Έντρικ Άζερ με στοιχειώνει μόνο στα θραύσματα του μυαλού μου και στην ταιριαστή, ραγισμένη καρδιά πάνω από την οποία με σημάδεψε. Φρόντισα γι' αυτό.

Κι όμως, ακόμη δεν μπορώ να πείσω τον εαυτό μου να κοιτάξει αυτόν εδώ, τον Κιτ.

Με καίει ο λαιμός μου.

Ίσως δημιούργησα κάτι πολύ χειρότερο από τον πατέρα του.

«Πείντιν». Η φωνή του είναι εκπληκτικά απαλή, θυμίζοντάς μου μια εποχή που αυτό δε θα ήταν σοκαριστικό. «Κοίταξέ με».

Δεν είναι η πρώτη φορά που λέει αυτά τα λόγια ως απάντηση στο ότι αποφεύγω φανερά το βλέμμα του. Πλέον, όμως, είναι πολύ περισσότερα αυτά που κρατούν τα μάτια μου μακριά από τα δικά του, ένα παρελθόν πολύ πιο ολέθριο από την ομοιότητά του με έναν βασιλιά που έβαλε να δολοφονήσουν τον πατέρα μου. Είναι η προδοσία. Είναι ο πόνος. Και η Ιστορία δεν ξεχνιέται εύκολα από τους βασιλιάδες που τη γράφουν.

Ωστόσο, αυτή η υποψία οικειότητας στη φωνή του κάνει το πιγούνι μου να ανασηκωθεί, με τα μάτια μου να απομακρύνονται από τον τσαλακωμένο γιακά για να συναντήσουν τα δικά του.

Πράσινα. Όπως ακριβώς ήταν και όπως ακριβώς θα είναι πάντα. Με κοιτάζει και τον κοιτάζω. Μια εγκληματίας χωρίς πατέρα, και ένας γιος που προσπαθούσε διαρκώς να ευχαριστήσει τον δικό του. Όπως ακριβώς ήμασταν και όπως ακριβώς θα είμαστε πάντα.

Και πρώτη φορά έπειτα από κείνη τη μάχη στη Στρογγυλή Αρένα βλέπουμε πραγματικά ο ένας τον άλλον.

Τα χείλη του συσπώνται, σχηματίζοντας κάτι υπερβολικά μοχθηρό για χαμόγελο και υπερβολικά τρυφερό για συνοφρύωμα. Σαν να είναι η προσωποποίηση της επιβλητικότητας. «Η μελλοντική βασίλισσα της Ίλια δε σκύβει το κεφάλι σε κανέναν».

Ακούγοντας τα λόγια του, το στόμα μου στεγνώνει, ενώ ολόκληρη η Αυλή γέρνει μπροστά για να τ' ακούσει. Η δυσανεκσία τους είναι αισθητή, αναμειγνύεται με το νέφος σύγχυσης που πλανάται πάνω από τα κεφάλια μας. Δεκάδες μάτια καρφώνονται στο δέρμα μου, διατρέχοντας την ουλή στον λαιμό μου και το αίμα που κηλιδώνει το δέρμα μου. Παρατηρούν αυτή τη νέα εκδοχή της Αργυρής Σωτήρα, αυτής που έκοψε ότι

ακριβώς της προσέδωσε τον τίτλο της. Τα κοντά μαλλιά μου ελάχιστα κρύβουν τη συντριβή που κουβαλάω τώρα πια τόσο απροκάλυπτα στο σώμα μου.

Η Αυλή ατενίζει ό,τι είναι αυτό που αποκομίζει από την εμφάνισή μου. Είμαι ένα Μέντιουμ το οποίο δεν είναι καθόλου Μέντιουμ. Μια Κοινή που με κάποιον τρόπο επέζησε από τις Δοκιμασίες Κάθαρσης, διέπραξε προδοσία, σκότωσε τον βασιλιά τους και στέκεται ακόμη εδώ μπροστά τους, ζωντανή πέρα από κάθε προσδοκία.

Τότε είναι που ακούω τον ψίθυρο του Θανάτου να αντηχεί από την πιο σκοτεινή γωνιά του νου μου. Το κομμάτι του εαυτού μου που είχε αποδεχτεί την επικείμενη καταστροφή μου από τη στιγμή που έμαθα τι σημαίνει να είσαι αδύναμη σ' αυτό το βασίλειο. Τώρα εκείνος με αποκαλεί βασίλισσα και το μόνο που ακούω είναι γέλια.

Γιατί αυτή η μοίρα μπορεί να αποδειχτεί χειρότερη κι απ' τον ίδιο τον Θάνατο.

«Βγάλτε της τις χειροπέδες!» διατάζει αδιάφορα ο βασιλιάς.

Μου κόβεται η ανάσα μόλις νιώθω κάλους να ακουμπούν το δέρμα μου.

Κάι.

Το κεφάλι μου γυρίζει απότομα, καθώς αδυνατώ να συγκρατηθώ. Αδυνατώ να εστιάσω σε οτιδήποτε άλλο πέρα από την επιτακτική ανάγκη να τον κοιτάξω.

Όμως δεν είναι το γκρίζο βλέμμα του αυτό που συναντώ. Όχι, αυτό εδώ είναι καφέ, θολό από απροκάλυπτο μίσος. Αυτά δεν είναι τα μάτια που ψάχνω ανάμεσα σε κάθε πλήθος. Δεν είναι τα μάτια που με περιεργάζονται με ευλάβεια που την απολαμβάνω. Δεν είναι τα μάτια που έχουν μετρήσει κάθε φακίδα στη μύτη μου, κάθε ρίγος στο κορμί μου.

Η αναπνοή μου αρχίζει να τρέμει μπροστά στον Αυτοκρατορικό που είχε κόψει απρόσεκτα τη χειροπέδη από τον αστράγαλό μου στο λιβάδι με τις παπαρούνες. Αυτός φταίει για κάθε σταγόνα του μολυσμένου αίματός μου που κηλιδώνει αυτό το μαρμάρινο δάπεδο. Οι κινήσεις του είναι τόσο τραχιές όσο και τα χέρια του που τραβούν αδιάφορα την αλυσίδα που περικλείει τους καρπούς μου, σκίζοντας ακόμα περισσότερο το δέρμα από κάτω της.

Δάκρυα κάνουν τα μάτια μου να τσουίζουν και τα ανοιγοκλείνω συγκρατώντας τα. Κουνάω ελαφρώς πέρα δώθε το κεφάλι μου, αφηφώντας την αυξανόμενη αδυναμία μέσα μου, και δαγκώνω το τρεμάμενο χείλος που την προδίδει. Σαρώνω με το βλέμμα το δωμάτιο, ενώ το σώμα μου τρέμει από τον πόνο καθώς τον αναζητώ. Με πιάνει φρενίτιδα ενόσω το βλέμμα μου πέφτει σε άγνωστα πρόσωπα.

Στα κομμάτια οι προσποιήσεις μας. Στα κομμάτια και όσα κρύβαμε. Στα κομμάτια τα πάντα πέρα από κείνον κι εμάς κι αυτή τη στιγμή που... τον έχω ανάγκη.

Όμως δεν τον βρίσκω πουθενά. Και πρώτη φορά από τότε που του έκλεψα εκείνα τα ασημένια στο Στενό του Διαγουμά νιώθω εντελώς μόνη.

Η κλειδαριά κάνει *κλικ*. Οι χειροπέδες ανοίγουν.

Πέφτουν στο πάτωμα, χτυπώντας στην πέτρα και λερώνοντάς τη με αίμα.

Ο ήχος διαπερνά την πολυτελή Αίθουσα του Θρόνου. Ακούγεται τελεσιδικός. Σαν την ελευθερία που συνοδεύεται από κάποιο τίμημα.

«Πολύ καλύτερα έτσι».

Αποστρέφω το βλέμμα μου από το πλήθος που μας παρακολουθεί, και βλέπω τον βασιλιά να μου χαμογελάει ευχάριστα.

Τρίβοντας τους πληγωμένους καρπούς μου, παρατηρώ τον Κιτ καθώς τεντώνει το χέρι του που δεν κρατάει τη δεδομένη στιγμή εκείνο το μικρό μαύρο κουτί το οποίο αποφεύγω. Βλεφαρίζω μπροστά στην παλάμη του, στη χειρονομία καλής θέλησης. Αυτό το απλό άγγιγμα διαφοροποιεί μια προδότρια από μια μελλοντική βασίλισσα.

Όταν το βλέμμα μου ανασηκώνεται στον βασιλιά, εκείνος μου γνέφει καθησυχαστικά. Όμως το ύφος του συνοδεύεται από μια υπενθύμιση – δεν έχω λόγο σε τίποτε απ’ όλα αυτά.

Έτσι, όταν το βρόμικο χέρι μου συναντά το λερωμένο από μελάνι δικό του, τον αφήνω να με τραβήξει πιο κοντά του.

Αναρωτιέμαι αν αντέχει μόλις και μετά βίας να κρατά το χέρι που κάρφωσε ένα σπαθί στο στήθος του αγαπημένου του πατέρα, πόσο μάλλον να φορέσει ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλο που κάποτε έσταζε από το αίμα του. Σαν απάντηση στις καταγιγιστικές σκέψεις μου, με σφίγγει απαλά. Η κίνηση αυτή είχε σκοπό να με καθησυχάσει, ωστόσο με ανησυχεί πολύ περισσότερο από οποιαδήποτε απειλή.

«Εμείς οι κάτοικοι της Ίλια πιστεύουμε ότι νικήσαμε την Πανούκλα πριν από πολλές δεκαετίες». Η φωνή του Κιτ διαχέεται στην Αίθουσα του Θρόνου, αποφασιστική και αυταρχική με τον γνώριμο τρόπο που ξέρω ότι έμαθε από τον πατέρα του. «Ναι, οι δυνάμεις μας είναι δώρο της Πανούκλας, αλλά είναι επίσης και φτύσιμο στο πρόσωπό της. Γιατί οι Ελίτ είναι αυτοί που βρέθηκαν δυνατότεροι έπειτα από μια αρρώστια που είχε σκοπό να μας σκοτώσει. Οι Ελίτ προστάτεψαν το αδύναμο βασιλείο μας από τους κατακτητές. Οι Ελίτ επιδεικνύουν τη δύναμή τους στις Δοκιμασίες Κάθαρσης».

Ψίθυροι συμφωνίας πλανώνται σε όλη την αίθουσα, ακολουθούμενοι από ένα κύμα περήφανων νευμάτων. Δαγκώνω τη

γλώσσα μου, ενώ ο θυμός μου φουντώνει ώσπου βάφει τα μάγουλά μου κόκκινα. Δεν είμαι τίποτα περισσότερο από την Κοινή ψυχαγωγία τους, ένα παράδειγμα αδυναμίας. Μ' έχουν ανεβάσει σ' ένα βήθρο για να με σκουντούν και να με τσιγκλάνε, να με υποβαθμίζουν και να με εξευτελίζουν.

«Όμως οι Ελίτ δεν ήταν οι μόνοι που επέζησαν από την Πανούκλα, έτσι δεν είναι;»

Η ερώτησή του κάνει την οργή να παγώσει στη γλώσσα μου, αφήνοντας το στόμα μου στεγνό. Ο χρόνος μοιάζει να επιβραδύνεται καθώς στρέφω το πρόσωπό μου προς το μέρος του και κρέμομαι από κάθε ανείπωτο υπαινιγμό του.

«Όχι, επέζησαν και οι Κοινοί», συνεχίζει με ουδέτερο ύφος. «Οι κάτοικοι της Ίλια που κατάφεραν να επιβιώσουν αλλά δεν απέκτησαν ικανότητες. Και έπειτα από χρόνια συνύπαρξης με τους Ελίτ, εξορίστηκαν και καταδιώχθηκαν απηνώς για την έλλειψη δυνάμεών τους».

Η παλάμη μου ιδρώνει μέσα στη δική του. Ολόκληρο το σώμα μου μαρμαρώνει, αν και δεν είμαι σίγουρη αν περιμένω την καταδίκη μου ή τη διάσωσή μου.

Ο βασιλιάς –ο Κιτ που ήξερα κάποτε– σαρώνει με το πράσινο βλέμμα του την Αυλή του. Τα ξανθά μαλλιά του ξεπροβάλλουν ανάμεσα από τις στριφογυριστές ίνες του χρυσοποικίλου στέμματός του, που λάμπει σαν φωτοστέφανο στην κορυφή του κεφαλιού του. Όταν μιλάει, είναι αποφασισμένος. Είναι ήρεμος. Είναι εξασκημένος. «Και αν θέλουμε να εξακολουθήσει να υπάρχει το σπουδαίο βασιλείο μας, θα καλωσορίσουμε πάλι σε αυτό τους Κοινούς».

Τα γόνατά μου απειλούν να λυγίσουν, αλλά με κρατάει όρθια ο Κιτ. Είναι σαν να το υποψιαζόταν και να άρπαξε το χέρι μου μόνο και μόνο για να με εμποδίσει να καταρρεύσω ακούγοντας

τα λόγια του. Τα πρόσωπα γύρω μου θολώνουν· στόματα ανοιγοκλείνουν· χέρια υψώνονται σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Όμως δεν ακούω τίποτα, δε βλέπω τίποτα, δεν ξέρω τίποτε άλλο πέρα από αυτή τη στιγμή και την ελπίδα για καθεμιά που θα ακολουθήσει.

Το στόμα του Κιτ ανοιγοκλείνει ξανά, διακόπτοντας τον θόρυβο του πλήθους και το βουητό στ' αυτιά μου. «Θα εξετάσω όλες σας τις ανησυχίες εν ευθέτω χρόνω. Ωστόσο, για την ψυχική σας ηρεμία, θα σας εξηγήσω συνοπτικά. Αφότου κάθισα στον θρόνο του πατέρα μου, συνειδητοποίησα την τραγική κατάσταση προς την οποία διολισθαίνει η Ίλια. Έμαθα περισσότερα για το βασίλειό μας τις τελευταίες εβδομάδες απ' ό,τι είχα μάθει ποτέ πριν». Γέρνοντας το κεφάλι του προς μια μορφή στο πλήθος, συνεχίζει: «Ο Κάλουμ ήταν κάποτε αιχμάλωτός μου. Κάποτε ήταν ένας ηγέτης της Αντίστασης, τον οποίο θεωρούσα ριζοσπαστικό».

Η καρδιά μου τρέμει, τα μάτια μου ψάχνουν, ώσπου...

Να τον, περιτριγυρισμένος από το πλήθος. Πρώτα βρίσκω τα ξανθά μαλλιά του και μετά τα άγρυπνα μπλε μάτια του. Νιώθοντας το βλέμμα μου, ο Κάλουμ μού γνέφει αργά. Σφίγγω τα χείλη μου, καταπολεμώντας το αστραφτερό χαμόγελο που λαχταρώ να του χαρίσω. Αντ' αυτού, εκφράζω την ευγνωμοσύνη μου στο μυαλό μου, γνωρίζοντας ότι πιθανότατα διαβάξει τον κυκεώνα από σκέψεις που επικρατεί μέσα του.

Ο Κιτ συνεχίζει, καταπνίγοντας τα μουρμουρητά που διαχέονται στην Αίθουσα του Θρόνου. «Όσο περισσότερο όμως τον ανέκρινα για τις προδοσίες του τόσο περισσότερα μου δίδασκε για το ίδιο μου το βασίλειο. Οι πόροι μας εξαντλούνται επικίνδυνα εξαιτίας πολλών δεκαετιών απομόνωσης. Δεν υπάρχει αρκετός χώρος εντός των συνόρων μας για να φιλοξενή-

σουμε τον αυξανόμενο αριθμό όσων βρίσκονται στις φτωχογειτονιές, και τα αρχεία δείχνουν ότι τα αποθέματα τροφίμων μας έχουν μειωθεί ανησυχητικά με την πάροδο των ετών».

Η επικείμενη καταστροφή της Ίλια γλιστρά ήρεμα από τη γλώσσα του βασιλιά, σαν να έχει περάσει κάθε δευτερόλεπτο αφότου απέδρασα κοιτάζοντας τον κατάλογο των αποτυχιών που του άφησε ο πατέρας του να αντιμετωπίσει. Το μυαλό μου ανατρέχει σ' εκείνη τη στιγμή στην Έρημο της Καμίνου, όταν είχα πετάξει την αλήθεια σχετικά με την εύθραυστη κατάσταση αυτού του βασιλείου στα πόδια του Κάι. Ολόκληρη τη ζωή μου την πέρασα στις φτωχογειτονιές, σε συνθήκες συνωστισμού και πείνας. Δε με σοκάρει το γεγονός ότι τα αρχεία αντικατοπτρίζουν μια έλλειψη που γνωρίζω από πρώτο χέρι.

«Η Ντορ και η Τάντο δε θέλουν να εμπορευτούν τα ζώα τους, τις καλλιέργειές τους ή τις γνώσεις τους περί προσαρμογής στην Έρημο της Καμίνου». Ο Κιτ στρέφει το βλέμμα του στο εμβρόντητο πλήθος. «Δεν μπορούμε να επεκταθούμε ούτε να τραφούμε χωρίς αυτούς. Τα νερά της Ίζραμ, η Αβαθής Θάλασσα, έγιναν πολύ πιο επικίνδυνα με την πάροδο των χρόνων. Ακόμα και τα ψάρια που ζουν σ' αυτά τα νερά αποφεύγουν τις ακτές μας». Η φωνή του γίνεται όλο και πιο σοβαρή, ενώ κρέμονται από κάθε λέξη. «Αν δεν ανοίξουμε τα σύνορά μας και δεν επιτρέψουμε στους Κοινούς να ζήσουν πάλι ανάμεσά μας, αυτό το βασίλειο των Ελίτ θα καταρρεύσει».

Υψώνεται ένα κύμα φωνών προτού ο βασιλιάς τις κάνει να σωπάσουν με τη λογική και μόνο.

«Πέραν αυτών, οι γύρω πόλεις δεν πρόκειται να εμπορευτούν μαζί μας, αν παραμείνουμε μια κοινωνία από Ελίτ. Όταν ο πατέρας μου άρχισε την Κάθαρση πριν από τρεις δεκαετίες, η Ίλια έκοψε τους δεσμούς της με την Ντορ, την Τάντο και την

Ίζραμ. Εκείνοι έχασαν τις πηγές μας όσο κι εμείς τις δικές τους, και αυτή η διαρρηγμένη σχέση δε θα επουλωθεί εύκολα. Αυτά τα βασίλεια τώρα πια ελάχιστα νοιάζονται για τους Ελίτ».

Ζεστασιά αρχίζει να συγκεντρώνεται στο στήθος μου, μια αίσθηση τόσο ξένη, που σχεδόν δεν αναγνωρίζω ότι είναι ελπίδα. Όμως έχω διαπιστώσει την εχθρότητα της Ντορ από πρώτο χέρι, μοιράστηκα την αποστροφή τους για τους Ελίτ. Όχι επειδή έχουν δυνάμεις, αλλά για το πώς συμπεριφέρονται σε όσους δεν έχουν. Και έπειτα από δεκαετίες εγωιστικής περιφρόνησης θα χρειαστεί μια μεγάλη χειρονομία καλής θέλησης από την Ίλια για να επιτευχθεί η ειρήνη.

Ταλαντεύομαι πάλι στα πόδια μου.

Αυτή η χειρονομία καλής θέλησης είμαι εγώ.

Αισθάνομαι μπερδεμένη, μουνδιασμένη από τη μοίρα που μου έχει επιβληθεί. Ως Κοινή, μια ενωμένη Ίλια ήταν το μόνο στο οποίο ήλπιζα ποτέ. Το σπίτι μου, ένα μέρος όπου δε θα χρειαζόταν πλέον να προσποιούμαι ότι είμαι κάτι που δεν είμαι για να μείνω ζωντανή. Όμως η δύσπιστη, επιφυλακτική πλευρά του εαυτού μου λέει ότι ο Κιτ αποκλείεται να το θέλει αυτό. Όχι όταν ο πατέρας του έκανε τα πάντα για να εξαλείψει τους Κοινούς.

«Όσο για την Πέιντιν Γκρέι...» Το άκουσμα του ονόματός μου με ξαφνιάζει και με επαναφέρει στην ανησυχητική πραγματικότητα. «Η προδοσία της δεν είναι αυτό που φαίνεται. Η ένωσή μας θα χρησιμεύσει ως προσφορά ειρήνης στα γύρω βασίλεια. Αυτή η επίδειξη εμπιστοσύνης θα καλωσορίσει τους Κοινούς πίσω στην Ίλια και, ως εκ τούτου, θα δελεάσει τους γείτονές μας να ξανανοιξουν εμπορικές συναλλαγές με τους φιλόξενους Ελίτ». Ο Κιτ χαμογελάει σφιγμένα. «Ο γάμος μας θα σηματοδοτήσει την αρχή της βασιλείας μου και την ισχυρότερη Ίλια που υπήρξε ποτέ».

Σκαλίζω κάθε λέξη, τραβώντας τις συλλαβές για να βγάλω νόημα από το σύνολό τους. Τότε, γυρίζει προς το μέρος μου και κάθε σκέψη μου εξαφανίζεται όταν βγάζει το δαχτυλίδι από το βελούδινο κουτί του. Ακολουθεί μια ζαλιστική στιγμή κατά την οποία νομίζω ότι μπορεί να με ακούσει να καταπίνω, ότι μπορεί να δει τον πανικό που αναβλύζει στα μάτια μου.

Τότε το βλέμμα του μαλακώνει και βλέπω τον εαυτό μου να αντανακλάται μέσα του.

Κάθε φόβο, κάθε ανησυχία. Τα κουβαλάει όλα αυτά και ακόμα περισσότερα. Γιατί αυτό το δαχτυλίδι στο τρεμάμενο χέρι του αντιπροσωπεύει όλα όσα έμαθε να μισεί. Κι όμως, είναι εδώ, κόντρα στις επιθυμίες του αγαπημένου του πατέρα, προκειμένου να σώσει αυτό το βασίλειο.

Έτσι, τον αφήνω να σηκώσει το αριστερό μου χέρι ανάμεσά μας. Τον αφήνω να δει την προθυμία που καταπνίγει κάθε ανησυχία. Είναι η σειρά μου να γίνω η διαφορά που πάντοτε ονειρευόμουν να γίνω, ακόμα κι αν η επιχειρηματολογία του βασιλιά δεν είναι ίδια με τη δική μου. Εκείνος επιθυμεί μόνο να σώσει αυτό το βασίλειο με κάθε δυνατό μέσο, ενώ εγώ του προσφέρω το χέρι μου μόνο για μια ενωμένη Ίλια.

Είμαι η θυσία για την οποία οι Κοινοί έχυσαν αίμα και πέθαναν.

Είμαι η δύναμη που τους λείπει.

Το δαχτυλίδι τρέμει γύρω από το σπασμένο μου νύχι. Τα μάτια του στρέφονται προς τα δικά μου αναζητώντας σιωπηλά τη συγκατάθεσή μου.

Κάθε στιγμή της ζωής μου έχει οδηγήσει σ' αυτή τη στιγμή. Σ' αυτό το φευγαλέο δευτερόλεπτο γενναιότητας.

Γνέφω καταφατικά κι εκείνος σπρώχνει το δαχτυλίδι κατά μήκος του δαχτύλου μου.

Δραπέτευσε ως προδότρια.
Επέστρεψε ως μέλλουσα νύφη.

Γεννημένη Κοινή, η Πέιντιν Γκρέι ήταν προετοιμασμένη να αντιμετωπίσει τη θανατική ποινή, όχι μια πρόταση γάμου. Αφότου σκότωσε τον βασιλιά, ο γάμος με τον γιο του, τον Κιτ, ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε – τόσο η ίδια όσο και το βασίλειο. Ωστόσο, ως βασίλισσα, η Πέιντιν θα έχει την ευκαιρία να ενοποιήσει την Ίλια και να δημιουργήσει ένα βασίλειο όπου οι Κοινοί θα ζουν χωρίς φόβο δίπλα στους Ελίτ.

Την ώρα που η λήψη μιας απόφασης πλησιάζει, η Πέιντιν μάχεται ανάμεσα στο μυαλό της, στην καρδιά της και τις κρυφές Δοκιμασίες που καλείται να αντιμετωπίσει. Μέσα σε όλα αυτά, ο Κάι Άζερ αγωνίζεται να την κάνει δική του, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα αψηφήσει τον βασιλιά του. Είναι οι όρκοι αρκετά ισχυροί ώστε να ενώσουν ένα βασίλειο; Ή μήπως η προδοσία θα τους διαλύσει; Η επιλογή ανάμεσα στη θυσία και στον ίδιο μας τον εαυτό ποτέ δεν ήταν πιο δύσκολη... ή πιο θανάσιμη.

*Το τελευταίο μέρος της επικής και συγκλονιστικής τριλογίας
ρομαντικής φαντασίας, που σάρωσε ολόκληρο τον κόσμο.*

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ BONUS ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΠΗΧ/ΣΠΣ/ 29657